

IDÉEN OM ET GRÆSK FILMSPROG

At finde ind til det græske filmsprog. Det er det jeg skal i Athen.

Inden afgang leder jeg på internettet.

Jeg kontakter filmskoler og teaterskoler, filmmuseer, filmselskaber og teatre.

Der er forblivende tavst i min indbakke.

Ved min ankomst til byen, går jeg derud, banker på en dør ved den Nationale Teaterskole.

Men får at vide, at der ikke ligger en teaterskole, der hvor jeg banker.

Banker på en dør til filmmuseet. Får fat i en rengøringskone, der forklarer, at der er lukket for besøgende. Coronaen. Den holder dørene lukkede.

Hver dag traver jeg fra den ene ende af byen, Neos Kosmos, til den anden, til den tredje.

Til udkanter og yderligere udkanter. Jeg har min treårige søn i klapvognen.

Vi går op og ned ad kantsten. Meget høje kantsten og meget store huller i fortovet.

Vi strander i vilde vejkryds, midt i Athens myldrende trafik. Og vi lærer at elske det.

Først trætte og udmattede. Siden begejstrede over trafikken, mylderet. Motorstøjen. Og så pludselig et helikopterblik over byen. For atter at lande i kaos.

Efter en uges tid ved jeg det og har jo nok vidst det hele tiden. At det filmsprog, jeg leder efter. Det findes lige der, hvor vi går og står.

Det findes i gader og i overgangene fra den ene bydel til den anden. Det findes i bilværkstedernes måde at indrette sig, så man får lyst til at filme en scene i netop det rum. Det findes i de umulige gangarealer midt i mylderet og det findes i de gamle mennesker, der kæmper sig vej rundt på trods. Det findes i stabler af papirer på et tomt offentligt kontor. Det findes i de kontrastfyldt sminkede ansigter og storblomstrede kjoler, som jeg møder dem i butikkerne, på tilfældige gadehjørner og på reklamesøjlerne. Og det findes i de knirkende gynger og glohede rutsjebaner.

Om aftenen når vi er landet i lejligheden og fyldt til randen af indtryk, ser jeg alligevel en række græske kortfilm på skærmen i sengen, mens jeg, uden at tænke over det, kobler de to. Det oplevede og det der sker i filmene med de kompromisløse beskæringer.

Der eksisterer ikke ét græsk filmsprog, selvfølgelig ikke.

Men der eksisterer en by, der har så meget kant og så mange ansigter, at der er nok til mange inspirationsture, der kan tages med i kufferten og som kan ånde på ny, med tiden i min egen film- kunstneriske praksis.

Og der eksisterer et Det Danske Institut, der giver den unikke mulighed at være helt til stede i det i et øjeblik og et øjeblik mere. Og tage imod alt det det byder på af gaver i den skabende proces.